

โชคดียิ่งๆ ที่ผมได้ไปฟัง Ms. Cheryl SH Lim แห่งบริษัท McKinsey พูดเรื่อง Learning a Living : Radical Innovation in Education for Work ในงาน [_by Plus-HD-1.5" style="color: #0022cc; text-decoration: underline !important; background-color: transparent !important; border: none !important; display: inline !important; float: none !important; height: auto !important; margin: 0px !important; min-height: 0px !important; min-width: 0px !important; padding: 0px !important; vertical-align: baseline !important; width: auto !important;">Asia Education Leaders Forum](#) เมื่อวันที่ ๑๑ ต.ค. ๕๖ ที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ โดยผมมาค้นพบภายหลังว่า Ms. Lim พูดตามผลการวิจัยในรายงานเรื่อง [Education to Employment : Designing aSystem that Works](#)

สิ่งที่เกิดขึ้นทั่วโลก คือคนที่จบการศึกษาหางานไม่ได้ ตกงาน และในขณะเดียวกันบริษัทต่างๆ หาพนักงานไม่ได้ มีตำแหน่งว่างมากมาย

ความไม่ลงตัวนี้เกิดจากสถานศึกษาสร้างคนไม่ตรงกับความต้องการของนายจ้าง และสภาพในโลกปัจจุบัน สถานศึกษาผลิตคนให้ตรงกับความต้องการของนายจ้างยากขึ้นทุกวัน เพราะเทคโนโลยีในที่ทำงานเปลี่ยนเร็ว สถานศึกษาไม่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่สถานประกอบการใช้ ผู้จบการศึกษาจึงไม่ได้รับการฝึกให้พร้อมไปปฏิบัติงาน นอกจากนั้น อาจารย์ในสถานศึกษาก็ไม่มีประสบการณ์ตรงในสถานประกอบการ การเรียนการสอนจึงไม่สอดคล้องกับงานที่จะไปทำ

สภาพเช่นนี้ บอกเราว่า การศึกษาเพื่อการมีงานทำ ไม่สามารถจัดได้โดยฝ่ายภาคการศึกษาฝ่ายเดียว ฝ่ายสถานประกอบการต้องเข้ามาแสดงบทบาทด้วย นศ. ต้องมีโอกาสไปฝึกงานในสถานประกอบการโดยตรง เพื่อให้ได้ทำงานกับเครื่องมือสมัยใหม่ และคุ้นกับบรรยากาศการทำงานในสถานประกอบการ

“การศึกษาเพื่อการมีงานทำ” ชื่อบอกชัดอยู่แล้วว่า ต้องจัดโดยความร่วมมือระหว่างฝ่ายจ้างงาน กับฝ่ายการศึกษา

ในประเทศไทย ๒ ฝ่ายนี้ต่างคนต่างอยู่ แต่ฝ่ายผู้ประกอบการเสียงดังกว่า โวยวายเสียงดัง ว่าบัณฑิตหรือผู้จบการศึกษาทำงานไม่เป็น ไม่มีสมรรถนะที่ต้องการ ไม่มี work values / work ethics การโวยวายนี้จะไม่แก้ปัญหาล่ะ สิ่งที่จะแก้ปัญหาคือความร่วมมือ

ฝ่ายสถาบันการศึกษา ก็ต้องทะลวงรั้วกำแพง ออกไปแสวงหาความร่วมมือกับสถานประกอบการหรือฝ่ายใช้ผู้จบการศึกษาของตน เพื่อร่วมกันจัดการเรียนรู้ให้ได้สมรรถนะสำหรับออกไปทำงานได้ตามที่ต้องการ

ระบบการทำงานของสถาบันการศึกษา ที่เน้นการผลิตคนออกไปหางานทำ จะต้องเปลี่ยนไปอย่างมาก การกำหนดหน้าที่ของอาจารย์ กำหนดเวลาของการปฏิบัติงาน จะต้องเปลี่ยนไป ภารกิจการติดต่อสื่อสารกับภาคีใน real sector จะต้องกำหนดเป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบ และกำหนดเป็นเวลาทำงาน การทำหน้าที่เหล่านั้น จะต้องพัฒนาเป็นผลงานวิชาการ แบบ Scholarship of Application ได้

เขียนโดย ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช

วันอังคารที่ 26 พฤศจิกายน 2013 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 26 พฤศจิกายน 2013 เวลา 08:18 น.

ทักษะความร่วมมือทางวิชาการกับสถานประกอบการ เป็นทักษะที่ต้องการจากอาจารย์ และหลักสูตรเพื่อผลิตคนออกไปทำงานทำ
ต้องเป็นหลักสูตรร่วมมือกับสถานประกอบการ หรือสถานจ้างงานทั้งหมด หรือหาก นศ. ต้องการเป็นผู้ประกอบการเอง ก็มีวิชาฝึกทักษะการเป็นผู้ประกอบการ
โดยอาจมีศิษย์เก่ารุ่นพี่ช่วยเป็นที่ปรึกษา

ในสหราชอาณาจักร มีองค์กร [NACUE](#) ทำหน้าที่ส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกฝนทักษะการเป็นผู้ประกอบการ โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและองค์กรต่างๆ
ด้านการศึกษา และมี [UnLtd](#) ทำหน้าที่สร้างทักษะและฉันทะการเป็นผู้ประกอบการเพื่อสังคม

สถาบันการศึกษาเพื่อการมีงานทำ มีความท้าทายที่ต้องคิดค้นวิธีการต่างๆ ด้วยการร่วมมือกับหลากหลายฝ่าย เพื่อจัดให้บัณฑิตของตนมีสมรรถนะพร้อมที่จะทำงาน
และในขณะเดียวกัน ก็ต้องมีทักษะด้านการเรียนรู้ต่อเนื่องด้วยตนเอง และทักษะการเรียนรู้เป็นทีมจากเพื่อนร่วมงาน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเรียนรู้จากการทำงาน สถาบันการศึกษาต้องฝึกทักษะนี้ให้แก่วิชาของตน

วิจารณ์ พานิช

๑๒ ต.ค. ๕๖

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)